

Δειλά ακούει τ' ὠμορφο ἄγριο λούλουδο τὸν ἔρωτικό τῆς αὐρᾶς ψίθυρο.

Χθὲς μόλις ἦλθε 'στὸ κατώφλιο τῆς ζωῆς.

Ἀναποφάσιστο βλέπει τριγύρω. Δὲν τολμᾷ...

Τὸ ἁρμονικὸ τραγοῦδι τῆς ἀγάπης τὸ ναρκώνει.

Θέλει τῇ ζωῇ, ποῦ τοῦ ὑπόσχεται ἡ μυρωμένη αὐρα καὶ διστάζει νὰ παραδοθῇ.

Σωριάζουν ἀδιόρχατα ἡ ἄκρες τῆς στεφάνης του. Γλυκοσφαλᾷ τὸν ἀναστεναγμὸ του μέσῃ 'εἰς τὴν καρδοῦλα του.

Ὁ ὕπνος τ' ἀγκαλιάζει σιγανὰ.

Τ' ἄλλο 'ξημέρωμα ἀστραποβολοῦν 'εἰς τὰ φύλλα του διαμάντια: τὰ πρῶτα δάκρυα τοῦ πόνου πῶχυνε τ' ἄγριο λουλουδί.

Ἡ ἀγάπη τῆς ζωῆς ξεπλάνεψε τὸ ρόδο.

* *

Ἄνοιξε σιγανὰ 'στοῦ Ἥλιου τὴν θερμότητα τὰ δακρυσμένα βλέφαρα καὶ ἔκλινε τὸ κεφάλι γιὰ νὰ καμαρώσῃ τὴ στολή του 'εἰς τὸν ὕγρὸ καθρέφτη, ποῦ τελείωνε 'εἰς τὰ ἄκιστα θεμέλια τοῦ μεγάλου ἀμπελιοῦ. Ἐνα τραγοῦδι σιγανὸ καὶ πλάνο τῶκαμε σὲ 'λίγο νὰ ξεχάσῃ τὸν πικρὸ τοῦ πόνου.

Τὸ γαλάζιο κύμα τοῦ 'μουρμούριζε :

— Ἐλα παρθένα τοῦ ἀγροῦ δροσόλουστῃ, ἐπάνω 'εἰς τὴν ὕγρην μου ράχην. Ἐλαστικώτερο θὰ σοῦ προσφέρω λίκνο. Ἡ ἀλμύρα μου θὰ σοῦ δροσίσῃ τοὺς ἰστούς. Θὰ σοῦ τονώσῃ τὰ λεπτά σου νεῦρα ὁ ὀρμητικὸς παφλασμός μου καὶ μετὰ τῆς μελωδίας μου θὰ ταξιδεύῃς 'εἰς τὸν ὕγρὸν μου παλατιῶν τὰ ἄφθαστα μυστήρια.

Ἀποφυρογέννητα κοράλλια θὰ σφικτοπλεχτοῦν κατ' ἀπ' τὸ πᾶντο ἀφρό μου καὶ πολύτιμα κογγύλια καὶ μαργαριτάρια σπάνια θὰ συναχθοῦν νὰ θεμελιώσουν τὸν ὠραῖο θρόνο, ποῦ γιὰ σὲ θὰ κτίσῃ ἡ ἀγάπη μου.

«Ἐλα μαζὺ μου. Ἡ ζωὴ κυλᾷ 'ς τ' ἀπύθμενά μου βάθην ἥρεμα. Ὡς τὴν ἐπιφάνειαν ταράσσεται καμμιὰ φορὰ μονάχα.

Ἄ! Ἐλα· τὸ σκῆπτρο νὰ σοῦ παραδῶσω τῶν δυνάμεών μου.

«Θὰ σὲ νανουρίζῃ ἡ ὕγρὴ μου ἀγκαλιὰ στὴ γαλήνη της. Καί, γιὰ νὰ σοῦ δίνω κάποτε θέλητρο ζωηρότερα, θ' ἀναταράξω τὸ βυθὸ μου καὶ τὰ φύκη μου, θὰ γιγαντεύω, θὰ θερσιεύω τὰ πρασινωπά μου κύματα.

«Καὶ σύ, ὦ κόρη ὠμορφῇ, θὰ χάνεσαι 'στὰ βάθη μου ἐρωτευμένη καὶ θὰ σὲ γλυκολοῦζῃ ὁ ἀφρός μου ὁ ἀγριωπὸς περιπαθέστατα καὶ θ' ἀνυψώνεσαι κατόπιν σὲ ὑπερύψηλες κορφές, σὲ πύργους ὑπερηφάνους καὶ θὰ θαυμάζῃς ἀπ' ἐκεῖ τὸ μεγαλεῖόν μου.

«Κι' ἐνῶ τὸ ροδινὸ σου κεφαλάκι θὰ χαμογελᾷ ἀπὸ τὸ ὕψος του, ὁ ἄσπιλος ἀφρός μου θὰ κυλίσταει γύρω σου, θὰ παίζει, θὰ γελᾷ 'στὰ πόδια σου».

* *

Ἐγερνε τὸ λουλουδί μεθυσμένο τὴν στεφάνην.

Ὀλίγο ἀκόμη καὶ τὸ πλάνο κύμα θ' ἄρπαζε μέσ' 'εἰς τὸν ἀφρό του τ' ἀπαλὸ τοῦ ρόδου σωματάκι.

«ὦ! τὸ μικρολούλουδο θ' ἀνυψωθῇ 'εἰς τὴν ἀγκαλιὰ τοῦ κύματος. Ἀγάπησε!

* *

Ἐξέκλιναν παραμέρισαν τὰ θαυμόκλαδα γύρω του. Ἐμείνει μόνον καὶ ἡ ὠμορφιά του 'χαμογέλασε ἀκόμη περὶ ἐρωτευμένα, περὶ 'περήφανα.

Ἀγνωστο χέρι, ξένο, ἄσπλαχνο, ἀπλώθηκε μέσ' ἀπὸ τὰ κλαδιά, καὶ... ἔκοψε ἀρώτητα τὸ ἄγριο τὸ ρόδο.

Τὸ λούλουδο ἐστόλισε γιὰ 'λίγο τὸ στήθος τοῦ δημίου του. Μὰ τὸ ἄγριο τὸ ρόδο ὡς τὸ βράδυ 'ξεφυλλίσθηκε ἀθόρυβα 'εἰς τὴ γῆ.

Τοῦ πόνου τὸ σκουλήκι εἶχε ἀποδύζαν τὸν χυμὸ του.

Ἡ καρδοῦλα του εἶχε δοθῇ 'στὸ κύμα· ὁ διαβάτης εἶχε δρέψῃ μόνον ὠμορφιά...

Δίχως καρδιά, καὶ αὐτὸ τὸ ἄγριο τὸ ρόδο δὲν 'μπορεῖ νὰ ζήσῃ!

ΣΙΒΥΛΛΑ

ΤΙ ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ

Παρατηρήθη ὅτι ὅσοι ὀλιγωτέραν ἔχει τις ἐν Ἑλλάδι ἀξίαν, τόσῳ... ἀξιόσεις μεγαλειέρας ἔχει.

*

Ὅσοι ἀμφισβητοῦν τὴν ὑπαρξίν τοῦ Θεοῦ δὲν ἠγάπησαν. Τὸν Θεὸν ἐπίστευσαν τὴν πρώτην στιγμὴν ποῦ ἀγάπησα. Μόνον ἕνας Θεὸς ἡμποροῦσε νὰ χαρίσῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐν τοιοῦτον θεῖον αἶσθημα — τὸν Ἐρωτα.

Πόσον καλλιτέρα θὰ ἦτο ἡ ἀνθρωπότης ἂν ὁ ἄνθρωπος ἐπεμελεῖτο τὸ ἐσωτερικὸν αὐτοῦ — τὴν ψυχὴν — ὅσον καὶ τὸ ἐξωτερικὸν του — τὴν ἀμφίεσιν.

*

Ἡ ἀσταςία — ἀσταςία γνώμης καὶ αἰσθημάτων — βασιλεύει εἰς τὸν κόσμον. Συμβαίνει εἰς τὸν ἄνθρωπον ὅ,τι συμβαίνει καὶ εἰς τὴν φύσιν. Ἡ θάλασσα ἡ ἀσταςία, ἡ κυμαίνουσα ἐδημιουργήθη τριπλασία τῆς ξηρᾶς.

ΔΙΚ.